

ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΑΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
8η Νοεμβρίου 2013

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν

Ἡ γνωριμία με τὸν Φύλακα Ἄγγελο

Ἡ Μοναχὴ Ἀλεξάνδρα, γεννημένη στὴν Ρουμανία, ἦταν κόρη τοῦ Βασιλιᾶ Φερδινάνδρου (+1927) καὶ τῆς Βασιλίσσας Μαρίας. Ἐζησε πολλές ἱστορικὲς περιπέτειες, δύο Παγκοσμίους Πολέμους, φτώχεια καὶ ἐξορίες. Ἐν τέλει, βρέθηκε στὴν Ἀμερική, ὅπου πραγματοποιώντας παλαιὸ πνευματικὸ πόθο της, ἔγινε Μοναχὴ. Ἰδρυσε τὴν Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὸ Ἔλγουντ τῆς Πενσυλβανία καὶ διακόνησε ἐκεῖ ὡς Ἡγουμένη μέχρι τὴν μακαρία κοίμησί της, τὸ 1991.

Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ψυχὴ διηγεῖται μιὰ προσωπικὴ ἐμπειρία γνωριμίας με τοὺς Ἄγγελους καὶ ἰδιαίτερα με τὸν Φύλακα Ἄγγελό της, ποὺ εἶχε στὴν παιδική της ἡλικία.

* * *

«**Ἡμουν** ἑπτὰ χρόνων, ὅταν –ξημερώματα ἦταν– τοὺς εἶδα νὰ στέκονται μπροστά μου. Ἦταν Ἄγγελοι. Εἶμαι τόσο σίγουρη σήμερα, ὅτι ἦταν Ἄγγελοι, ὅσο ἤμουν καὶ τότε ποὺ τοὺς εἶδα. Δὲν ἦταν ὄνειρο· δὲν ἦταν φαντασία αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα. Ἦταν ἐκεῖ ὀλοζώντανοι, τοὺς ἔβλεπα, τοὺς ἔνιωθα βαθιὰ μέσα μου. Τοὺς ἔβλεπα τόσο καθαρά, εὐδιάκριτα! Δὲν ξαφνιάστηκα, οὔτε φοβήθηκα. Ἴσως δὲν ἔνιωσα καὶ ἰδιαίτερο δέος. Ἐκεῖνο ποὺ πολὺ ἔντονα ἔνιωσα ἦταν μιὰ βαθιὰ, ἀπερίγραπτη ἀγαλλίαση, μιὰ γλυκιὰ χαρά! Ἦθελα νὰ τοὺς μιλήσω, νὰ τοὺς ἀγγίξω...

Τὸ παιδικό μας δωμάτιο ἄρχισε νὰ φωτίζεται με τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Ξαφνικά, εἶδα μιὰ ὀμάδα Ἄγγελων νὰ στέκονται, σὰν νὰ μιλοῦσαν μεταξύ τους, γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ μου. Ἡμουν σίγουρη ὅτι μιλοῦσαν, ἂν καὶ δὲν ἄκουγα τίς φωνές τους. Φοροῦσαν μακριὰ ροῦχα σὰν ρόμπες με διάφορα ἀπαλά χρώματα. Τὰ μαλλιά τους πλούσια ἔπεφταν στοὺς ὤμους καὶ εἶχαν τοῦ

καθενὸς διαφορετικὴ ἀπόχρωσι, ἀπὸ ἀνοιχτὰ ξανθὰ ὡς σκοῦρα μαῦρα. Δὲν εἶχαν φτεροῦγες.

Στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου Μίρκα, λίγο πιδ μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, στεκόταν ἓνας ἄλλος Ἄγγελος, ψηλότερος καὶ πολὺ ὁμορφος, μὲ μεγάλες ἄσπρες φτεροῦγες. Στὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε ἓνα ἀναμμένο κερι καὶ φαινόταν νὰ μὴν ἀνήκει στὴν ομάδα τῶν ἄλλων Ἀγγέλων. Μέσα μου βαθιὰ ἤξερα ὅτι αὐτὸς ἦταν Φύλακας Ἄγγελος.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀντιλήφθηκα τὴν παρουσία ἑνὸς ἄλλου Ἀγγέλου στὰ πόδια τοῦ δικοῦ μου κρεββατιοῦ. Ἦταν ψηλός, φοροῦσε ροῦχα μὲ πολὺ φαρδιὰ μανίκια. Τὰ μαλλιά του ἦταν πυρόξανθα καὶ ἡ ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου του τέτοια, ποὺ δὲν μπορῶ οὔτε τώρα νὰ τὴν περιγράψω, γιατί δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα ὄν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μὲ τίποτε ἀνθρώπινο. Τὰ φτερά του ἦταν πίσω καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ ἓνα του χέρι ἦταν ψηλὰ στὸ στῆθος του καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ κερι. Τὸ χαμόγελό του μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω μόνο μὲ μιὰ λέξι: ἀγγελικό! Ὅλη του ἡ παρουσία ἀντανακλοῦσε ἀγάπη, στοργή, φροντίδα, κατανόησι καὶ ἀσφάλεια.

Γοητευμένη ἀπ' ὅ,τι ζοῦσα, πέταξα τὰ σκεπάσματά μου καὶ γονάτισα στὴν ἄκρη στὸ κρεββάτι. Ἄπλωσα τὸ χέρι μὲ μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία ν' ἀγγίξω τὸν χαμογελαστὸ φύλακά μου, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω καὶ κούνησε εὐγενικὰ τὸ κεφάλι του. Ἦμουν τόσο κοντά του! «ὦ, σὲ παρακαλῶ, μὴ φεύγεις!», εἶπα δυνατά, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἄγγελοι μὲ κοίταξαν καὶ νομίζω πὼς ἄκουσα ἓνα ἑλαφρὸ γέλιο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ μὲ βεβαιότητα ὅτι ἄκουσα κάποιον ἦχο, ἂν καὶ ξέρω καλὰ πὼς οἱ Ἄγγελοι χαμογέλασαν. Ἐπειτα ἐξαφανίστηκαν...

Δὲν ἤμουν παρὰ ἓνα παιδί, ὅταν εἶδα τὸν Φύλακα Ἄγγελό μου. Καθὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν, κάπου κάπου θυμόμουν αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ νιώθω τὴν παρουσία τοῦ Φύλακα Ἀγγέλου μου. Ἀλλά, μὲ λύπη μου ὁμολογῶ, ὅτι τὶς περισσότερες

φορές τὸν ἀγνόησα...

...Στὰ χρόνια πὸ ἀκολούθησαν, ἴσως ἐξ αἰτίας ὄλων ὅσων ἐζήσα κατὰ τὸν Πόλεμο καὶ τοὺς ποικίλους διωγμούς, βασανίστηκα πολὺ ἀπὸ δαιμονικοὺς ἐφιάλτες. Ἡ μόνη σωτηρία μου στὴν διάρκεια τῶν ἐφιαλτικῶν ὀνειρῶν ἦταν νὰ κάνω τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ...

Μιὰ μέρα, κοιτάζοντας μιὰ συλλογὴ παλαιῶν εἰκόνων, ἔπεσε τὸ μάτι μου σὲ ἓνα τρίπτυχο, ὅπου εἰκονιζόταν ὁ Φύλακας Ἄγγελος. Στὴν μεσαία εἰκόνα ὁ Ἄγγελος βοηθοῦσε τὸν προστατευόμενό του, πὸ κοιμόταν καὶ ἔβλεπε ἄσχημο ὄνειρο.

Ἀργότερα, ὅταν πάλι ξύπνησα τρομαγμένη ἀπὸ ἄσχημο ἐφιάλτη, θυμήθηκα ξαφνικὰ τὴν εἰκόνα καὶ μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ εὐκρίνεια ἀνακάλεσα στὸν νοῦ μου αὐτὰ πὸ εἶχα δεῖ, ὅταν ἤμουν παιδί. Μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἐκείνη τὴν στιγμὴ γύρισα στὸν Φύλακα Ἄγγελό μου, ὅπως τὸ ἔκανα στὴν παιδική μου ἡλικία, καὶ ἤξερα ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ἐκεῖ, πλάϊ μου, ἔτοιμος νὰ μὲ προστατεύσει. Ἐντελῶς σίγουρη γιὰ τὴν παρουσία του ἠρέμησα καὶ εἰρηνικὰ ξανακοιμήθηκα. Ὁ ὕπνος μου ἦταν γλυκὺς καὶ ἤρεμος...».

*Ἀλεξάνδρας Μοναχῆς,
Οἱ Ἄγγελοι-Μιὰ Ζωντανὴ Παρουσία,
ἐκδ. «Ἡ Ἐλαφος», Ἀθήνα 1994*

